

Mals amics, bons consells

1 Llegeix.

L'ós i els amics

Dos amics anaven per un camí quan van veure un ós que llançava uns rugits terribles. El més prim dels dos va trobar refugi entre les branques d'un arbre, però el seu amic, més gras, no hi podia pujar.

—Dóna'm la mà i ajuda'm —li va suplicar.

—No puc! —va respondre el més prim—. Si t'ajudo, puc caure i no vull que l'ós se'm mengi.

La fera s'apropava cada cop més a l'home gras... De sobte, es va deixar caure a terra.

—He sentit a dir que un ós mai ataca un cadàver. Em faré el mort —es va dir a si mateix.

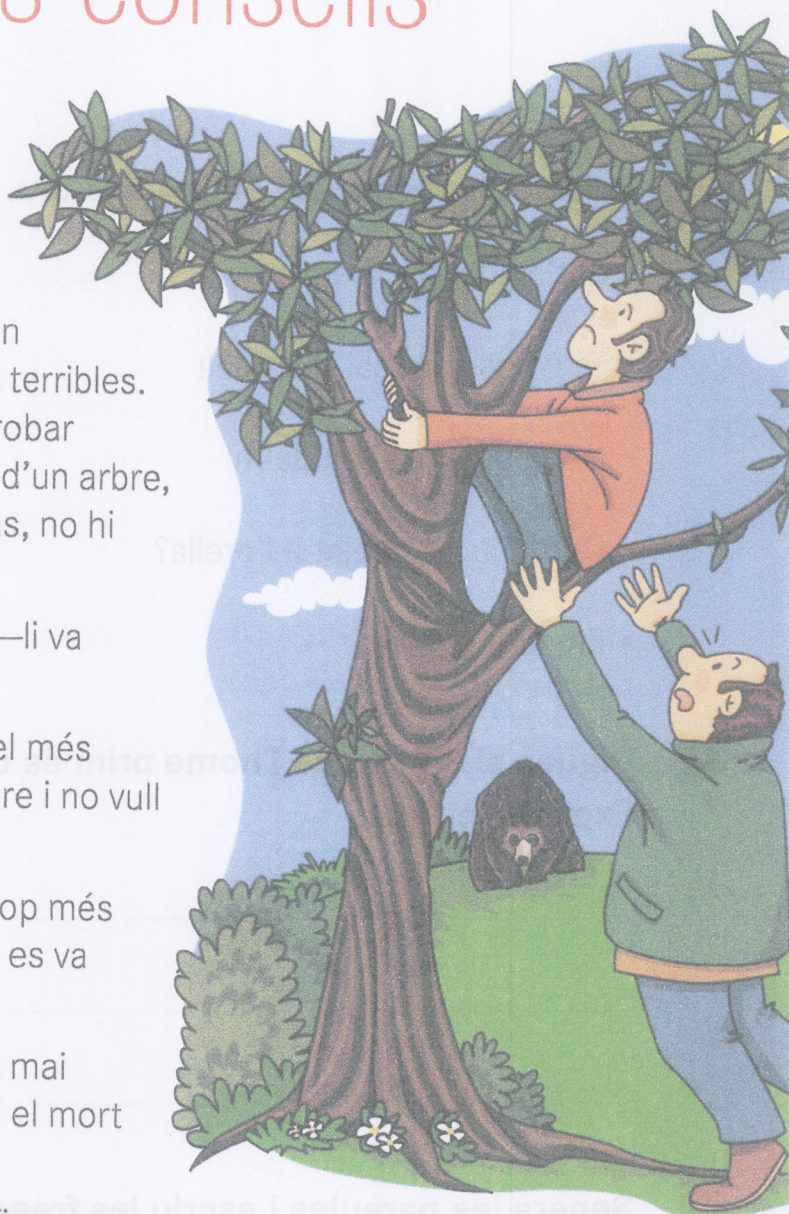
L'ós el va anar ensumant fins que es va convèncer que era mort. Llavors va marxar.

Quan l'ós ja se n'havia anat, l'altre amic va baixar de l'arbre i va dir a l'home gras:

—Has tingut molta sort! Te n'has escapat d'un pèl! Per què se'n deu haver anat, l'ós? Què t'ha xiuxiuejat a l'orella?

—M'ha recomanat que no viatgi més amb algú que només pensa en si mateix i que no m'ofereix ajuda quan estic en perill. És en els moments difícils quan es reconeixen els veritables amics.

I havent dit aquestes paraules, l'home va seguir sol el seu camí.

IsOP (adaptació)